

dincolo de frumusețea perenă

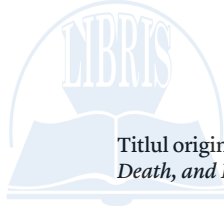
*Viață,
moarte și
speranță
în orașul
de jos din
Mumbai*

Traducere din engleză și note de
Paul Slayer Grigoriu

KATHERINE BOO

 Narator

POVEȘTI
REALE,
BINE
SCRISE

Titlul original al acestei cărți este: *Behind The Beautiful Forevers_Life, Death, and Hope in a Mumbai Undercity* de Katherine Boo

Copyright © 2012 by Katherine Boo

All rights reserved.

This translation published by arrangements with Random House, a division of Penguin Random House LLC

© Publica, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Boo, Katherine

Dincolo de frumusețea perenă : viață, moarte și speranță

în orașul de jos din Mumbai / Katherine Boo ;

trad.: Paul Slayer Grigoriu. – București : Publica, 2016

ISBN 978-606-722-221-0

I. Grigoriu, Paul Slayer (trad.)

316.344.2(540)

821.111(73)-92=135.1

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

CORECTORI: Cătălina Călinescu, Rodica Crețu

DTP: Florin Teodoru

cuprins

<i>prolog</i>	PRINTRE TRANDAFIRI	9
<i>partea I</i>	<i>subcetățeni</i>	25
<i>unu</i>	ANNAWADI	27
<i>doi</i>	ASHA	43
<i>trei</i>	SUNIL	59
<i>patru</i>	MANJU	81
<i>partea a II-a</i>	<i>treaba cu arsul</i>	103
<i>cinci</i>	CASA CU FANTOME	105
<i>șase</i>	GAURA CĂREIA-I ZICEA FEREASTRĂ	121
<i>șapte</i>	DESPĂRȚIREA	137
<i>opt</i>	STĂPÂNUL	157
<i>partea a III-a</i>	<i>un pic de sălbăticie</i>	175
<i>nouă</i>	EFFECTUL MARQUEE	177
<i>zece</i>	PAPAGALI, PRINȘI ȘI VÂNDUȚI	195
<i>unsprezece</i>	SOMN PE SĂTURATE	211

partea a IV-a	ura și la gară	221
<i>doisprezece</i>	NOUĂ SERI DE DANS	223
<i>treisprezece</i>	CEVA LUCIOS	237
<i>paisprezece</i>	PROCESUL	249
<i>cincisprezece</i>	GHEAȚĂ	263
<i>șaisprezece</i>	ALB ȘI NEGRU	273
<i>șaptesprezece</i>	O ȘCOALĂ, UN SPITAL, UN TEREN DE CRICKET		287
<i>nota autorului</i>		301
<i>mulțumiri</i>		311
<i>despre autor</i>		313

*Pentru cei doi Sunil,
care m-au învățat să nu renunț niciodată*

prolog

printre trandafiri

17 iulie 2008 - Mumbai

SE APROPIA MIEZUL NOPTII, femeia cu un singur picior era arsă rău și poliția din Mumbai venea după Abdul și tatăl lui. În coliba dintr-o mahala din preajma aeroportului internațional, părinții lui Abdul au luat o hotărâre în uimitor de puține cuvinte. Tatăl, om bolnav, avea să aștepte în baraca cu acoperiș de tablă, plină de gunoaie, în care locuia familia de unsprezece oameni. Avea să fie liniștit în momentul arestării. Abdul, cel care întreținea gospodăria, era cel care trebuia să fugă.

Lui Abdul, ca de obicei, nu i se ceruse părerea despre acest plan. Deja avea mintea paralizată de panică. Avea șaisprezece ani sau poate nouăsprezece – părinții lui erau praf la date. Allah, în înțelepciunea Lui nepătrunsă, îl făcuse mic și iritabil. Un laș: Abdul o spunea despre sine însuși. Habar n-avea cum să se ferească de polițiști. El se pricepea în primul rând la gunoi. Aproape toate orele de lucru din aproape toți anii de care-și amintea, cumpărase și le vânduse reciclatorilor lucrurile aruncate de oameni mai bogați.

Acum Abdul pricepea că trebuie să dispară, dar dincolo de asta imaginația îl trăda. S-a apucat să fugă, apoi s-a întors acasă. Singurul loc în care îi venea în minte să se ascundă erau gunoaiele lui.

Narator

9

Dincolo de frumusețea perenă

A crăpat ușa colibeii familiei și a aruncat o privire afară. Casa lui era la jumătatea unui rând de locuințe dezordonate construite manual; magazia strâmbă unde își ținea gunoaiile era chiar alături. Dacă ajungea la ea fără să fie văzut, vecinii aveau să fie lipsiți de plăcerea de a-l turna la poliție.

Totuși nu-i plăcea luna: plină și strălucind prostește, luminând un spațiu gol prăfuit din fața casei. Pe el erau barăcile a două duzini de familii și Abdul se temea că nu e singurul care trage cu ochiul de la adăpostul unei uși de placaj. Unii dintre locuitorii acestei mahalale îi doreau răul familiei lui din cauza vechilor resentimente dintre hinduși și musulmani. Alții îi priveau cu ochi răi familia din motivul modern, invidia economică. Muncind cu deșeurile, ceea ce multor indieni li se părea înjositor, Abdul își ridicase familia numeroasă deasupra nivelului de subzistență.

Spațiul gol era tăcut, cel puțin – în mod ciudat. Un fel de plajă pentru o baltă mare de apă de canalizare care marca granița de est a mahalalei, locul era cuprins de tătălbău aproape în fiecare seară: oamenii se băteau, găteau, flirtau, făceau baie, pășteau capre, jucau cricket, așteptau apa la o cișmea publică, făceau coadă în fața unui mic bordel sau dormeau sub efectul unui rachiu otrăvit distribuit dintr-o baracă aflată la două case mai încolo de a lui Abdul. Presiunile care se acumulasă în cocioabe înghesuite de pe ulițele înguste ale mahalalei nu aveau decât acest loc, *maidanul*, ca să se elibereze. Dar după bătaie și după ce femeia numită Un Picior arsesese, oameni se retrăseseră în colibeii lor.

Acum, între porcii sălbatici, bivoliile de apă și obișnuitul rând de alcoolici cu fața în jos, nu părea să mai fie decât o singură prezență vigilentă: un băiat mic, greu de descris, din Nepal. Stătea cu brațele peste genunchi într-un abur

albastru lucios lângă lacul cu apă de canal – oglindirea firmei de neon a unui hotel de lux de peste apă. Lui Abdul nu-i păsa dacă băiatul nepalez îl vede cum se ascunde. Puștiul ăsta, Adarsh, nu era un spion al poliției. Îi plăcea doar să stea afară până târziu, ca să o evite pe mama lui, cu accesele ei nocturne de furie.

Era cel mai sigur moment pentru Abdul. A luat-o la fugă spre magazia cu gunoaie și a închis ușa în urma lui.

Înăuntru era un întuneric negru ca tăciunele, cu șobolani vânzolinindu-se, și totuși liniștitor. Depozitul *lui* – 35 de metri pătrați plini până la tavanul crăpat cu lucrurile din această lume la care se pricepea Abdul. Sticle goale de apă și whisky, ziare mucegăite, aplicatoare folosite de tamponare, folii de aluminiu vătuit, umbrele sfâșiate de muson, șireturi rupte, bețișoare îngălbenite de urechi, bandă șifonată de casetă, cutii rupte de plastic în care cândva fuseseră imitații de păpuși Barbie. Undeva în întuneric era însăși Berbee sau Barbie, mutilată într-unul dintre experimentele la care copiii cu prea multe jucării păreau să supună acele jucării care le ieșiseră din grații. Abdul devenise de-a lungul anilor expert în minimizarea lucrurilor care-l puteau distra. Punea păpușile de felul acesta în mormanul lui de gunoi cu țâțele în jos.

Ferește-te de necazuri. Acesta era principiul operațional al lui Abdul Hakim Husain, o idee atât de fixă încât părea să-și fi lăsat amprenta pe forma lui fizică. Avea ochii în fundul capului și obraji căzuți, un trup cocoșat de muncă și subțire – genul care avea nevoie de mai puțin decât spațiul obișnuit când se strecura pe ulițe de mahala sufocate de oameni. Totul la el era mărunț, în afară de urechile clăpăuge și părul care se ondula în sus, feminin, de fiecare dată când își ștergea sudoarea de pe frunte.

O prezență modestă, greu de observat, era un lucru util în Annawadi, capătul de mahala noroioasă în care trăia.

Aici, în înfloritoarele suburbii vestice ale capitalei financiare a Indiei, trei mii de oameni se strânseseră în sau pe 335 de colibe. Era un du-te-vino neîncetat de emigranți din India – mai ales hinduși, din toate castele și subcastele. Vecinii lui erau reprezentanți ai unor credințe și culturi atât de diverse încât Abdul, unul dintre cei aproximativ patruzeci de musulmani din mahala, nici nu visa să le înțeleagă. Pur și simplu vedea în Annawadi un loc plin de contradicții, noi și vechi, în care era decis să nu se amestece. Pentru că Annawadi era de asemenea minunat poziționată pentru un traficant de gunoaie ale bogățiilor.

N
Narrator

12

Katherine Boo

ABDUL ȘI VECINII LUI stăteau ilegal pe un teren care aparținea Autorității Aeroportuare din India. Doar o magistrală mărginită de arbori de cocos despărțea mahalaua de intrarea la terminalul internațional. La dispoziția clientelei aeroportului și înconjurând Annawadi se aflau cinci hoteluri extravagante: patru megaliti de marmură ornamentați și un Hyatt neted de sticlă albastră, de la ale cărui ferestre de sus Annawadi și alte câteva așezări învecinate de intruși arătau ca niște sate aruncate de sus în spațiile dintre clădiri moderne elegante.

— În jurul nostru sunt numai trandafiri, descria situația Mirchi, fratele mai mic al lui Abdul. Iar noi suntem căcatul dintre ei.

În noul secol, economia Indiei creștea mai repede decât a oricui altcuiva în afară de China, lângă aeroportul internațional răsăriseră blocuri roz și clădiri de birouri din sticlă. Un birou se numea pur și simplu „More”. Mai multe macarale pentru mai multe clădiri, dintre care cele mai înalte interferau cu aterizarea a tot mai multe și mai multe avioane: era o cursă cu obstacole încețoșată, născută din prosperitate, acolo, în orașul de sus, din care teancuri de oportunități se rostogoliseră până jos, în mahalale.

În fiecare dimineață, mii de colectori de deșeuri se răspândeau în zona aeroportului în căutare de surplus vandabil – câteva kilograme din miile de tone de gunoi pe care Mumbai le arunca zilnic. Acești gunoieri culegeau pachete șifonate de țigări aruncate din mașini cu ferestrele închise la culoare. Scotociau prin canale și cotrobăiau prin coșuri de gunoi după sticle goale de apă și bere. În fiecare seară se întorceau pe șoseaua spre mahala cu saci de pânză groasă plini de gunoaie în spate, ca o procesiune de Moș Crăciuni cu dinții spați și mintea la profit.

Abdul aștepta la cântarul lui ruginit. În ierarhia afacerilor cu deșeuri ale mărginimii orașului, adolescentul era un pic deasupra gunoierilor: un negustor care evalua și cumpăra ce găseau. Profitul lui venea din vânzarea în vrac a gunoaielor către mici centre de reciclare aflate la câțiva kilometri.

Mama lui Abdul era certăreța familiei, care lansa invective pline de patimă spre gunoierii care cereau prea mult pentru gunoiul lor. Abdul era greoi și lent la vorbă. El excela la sortare – procesul crucial, exigent, de categorisire a deșeurilor achiziționate în șaizeci de tipuri de hârtie, plastic, metal și altele asemenea, pentru a fi vândute.

Sigur că era rapid. Sorta de când avea vreo șase ani, pentru că tuberculoza și munca prin gunoaie îi șubreziseră plămâni tatălui lui Abdul. Aptitudinile motorii ale lui Abdul se dezvoltaseră în jurul muncii lui.

— Oricum n-aveai tu minte de școală, observase de curând tatăl lui.

Abdul nu era sigur că făcuse suficientă școală ca să poată aprecia. În vremurile vechi stătuse într-o clasă în care nu se întâmpla mare lucru. Apoi nu mai rămăsese decât munca. O muncă ce ridica atâta mizerie în aer încât ajunsese să aibă mucii negri. O muncă mai mult plictisitoare decât murdară. O muncă pe care se aștepta să o facă

tot restul vieții. În cele mai multe zile, această perspectivă îl apăsa ca o sentință. În seara asta, când se ascundea de poliție, era ca o speranță.

MIROSUL DE ARS DE LA UN PICIOR era mai slab în magazie, date fiind mirosul concurent de gunoi și sudoarea de frică ce întina hainele lui Abdul. S-a dezbrăcat, și-a ascuns pantalonii și cămașa în spatele unui teanc fragil de ziare de lână ușă.

Cea mai bună idee care i-a trecut prin cap a fost să se urce în vârful grămezii lui de doi metri și jumătate de gunoaie, apoi să se cufunde lângă peretele din spate, cât mai departe de ușă. Era agil și la lumina zilei putea să se descurce pe această grămadă aflată în echilibru precar în cincisprezece secunde. Dar un pas greșit în întuneric ar fi provocat o alunecare de sticle și cutii care ar fi dat în vileag pe o rază mare unde se afla, de vreme ce pereții dintre colibe erau subțiri și comuni.

Din dreapta lui Abdul se auzeau, deconcertante, sforăituri ușoare: un văr laconic venise de curând dintr-un sat și probabil credea că la oraș ard zilnic femei. Cu o mișcare spre stânga, Abdul a pipăit prin întuneric după o masă de pungi albastre de poliuretan. Magneți pentru mizerie, pungile astea. Ura să le sorteze. Dar își amintea că aruncase pachetul de pungi pe un morman de carton umed – adică ceea ce îi trebuia pentru o cățărare fără zgomot.

A găsit pungile și cutiile aplatizate lângă peretele lateral, cel care despărțea magazia de casă. S-a ridicat, a așteptat. Cartonul s-a comprimat, șobolanii s-au relocat, dar nimic din metal nu a zăngănit pe podea. Acum putea folosi peretele lateral ca să-și țină echilibrul în timp ce se gândea la următorul pas.

Cineva se târșăia de partea cealaltă a peretelui. Tatăl lui, cel mai probabil. Acum pesemne se dezbrăcase de

hainele de noapte și purta tricoul de poliester care-i atârna lălâu pe umeri, probabil studia o mână de tutun. Omul se jucase toată seara cu tutunul lui, formase cercuri, triumphiuri și iar cercuri din el. Asta făcea când nu știa ce face.

Încă câțiva pași, un zornăit nu tocmai folositor, și Abdul a ajuns la peretele din spate. S-a întins. Acum îi părea rău că nu avea pantalonii. Țânțarii. Marginile unor ambalaje rupte cu clapetă care îl tăiau în spatele pulpelor.

Mirosul de ars care zăbovea în aer era amar, mai mult kerosen și sanda arsă decât carne. Dacă Abdul l-ar fi simțit pe o uliță din mahala, nu l-ar fi băgat în seamă. Era parfum în comparație cu mâncarea de hotel stricată aruncată în fiecare seară la Annawadi, care ținea în viață trei sute de porci cu căcatul întărit pe ei. Problema din stomacul lui venea de la faptul că știa ce și cine era acest miros.

Abdul o cunoștea pe Un Picior din ziua în care, cu opt ani în urmă, familia lui sosise în Annawadi. Nu avea cum să nu o cunoască, de vreme ce doar un cearșaf despărțea depozitul ei de al lui. Încă de pe atunci mirosul ei îl tulbura. În ciuda sărăciei, se parfuma cumva. Mama lui Abdul, care mirosea a lapte de țâță și ceapă prăjită, nu era de acord.

Pe vremea cearșafurilor, Abdul credea că mama lui, Zehrunisa, avea aproape tot timpul dreptate. Era tandră și jucăușă cu copiii ei și singurul ei mare defect, după părerea lui Abdul, fiul ei cel mare, era limbajul pe care îl folosea când se tocmea. Deși negocierea presărată cu insulte era norma în afacerile cu deșeuri, i se părea că mama lui se supunea cu prea multă plăcere acelei norme.

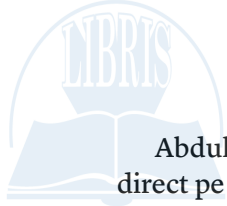
— Pește prost cu minte de lămâie! spunea într-o izbucnire mimată. Crezi că-mi mor mie de foame copiii fără cutiile tale? Ar trebui să-ți dau jos pantalonii și să-ți tai chestia aia mică pe care o ai acolo!

Asta venind de la o femeie care fusese crescută într-un sat uitat de lume să poarte burqa, să fie evlavioasă.

Narator

15

Abdul se socotea „90% de modă veche” și o muștra direct pe mama lui.

— Și ce ar spune tatăl tău dacă te-ar auzi înjurând pe stradă?

— N-ar zice de bine, a răspuns Zehrunisa într-o zi, dar el m-a trimis să mă mărit cu un bărbat bolnav. Dacă aș fi stat liniștită în casă, cum făcea mama mea, toți copiii ăștia ar fi murit de foame.

Abdul nu îndrăznea să vorbească despre marea plagă a tatălui său, Karam Husain: prea bolnav ca să sorteze multe gunoaie, nu destul de bolnav ca să se țină departe de nevastă-sa. Secta wahabiților în care fusese crescut era împotriva contracepției și, din cele zece nașteri ale Zehrunisei, nouă copii supraviețuiseră.

Zehrunisa se consola la fiecare sarcină, spunându-și că produce mână de lucru pentru viitor. Abdul era însă mâna de lucru a prezentului și noii frați și noile surori îi sporeau temerile. Făcea greșeli, le dădea gunoierilor bani grei pentru saci cu lucruri fără valoare.

— Ia-o mai moale, îi spusese blând tatăl lui. Folosește-ți nasul, gura și urechile, nu doar greutatea.

Atinge resturile de metal cu un cui. Sunetul îți va spune din ce sunt făcute. Mestecă plasticul, ca să identifici tipul. Dacă e plastic dur, îndoiaie-l și miroase-l. Un miros proaspăt e semnul că e poliuretan de bună calitate.

Abdul învățase. Într-un an avuseseră mereu ce mânca. În altul, casa se făcuse mai mare. Cearșaful fusese înlocuit de un perete despărțitor din resturi de aluminiu și, mai târziu, de un zid din cărămizi neconforme care făcuse din casa lui cea mai solidă locuință din șir. Sentimentele care îl cuprindeau când contempla peretele de cărămidă erau diferite: mândrie; teamă că acele cărămizi erau atât de proaste încât zidul avea să se prăbușească; ușurare fizică. Acum era o barieră de opt centimetri între el și Un Picior,

care-și aducea amănți când soțul ei sorta gunoiul în altă parte.

În ultimele luni, Abdul avusese ocazia să o observe doar când cloncănea pe cărjele ei metalice, în drum spre piață sau spre toaleta publică. Cârjele lui Un Picior păreau să fie prea scurte, pentru că, atunci când mergea, fundul îi ieșea în afară – o mișcare ciudată care-i făcea pe oameni să râdă. Rujul provoca alte râsete. *Se pictează pe față doar ca să stea deasupra buzei?* În unele zile buzele erau portocalii, în altele, roșu-vișiniu, ca și cum s-ar fi cocotat în pomul de jamun de lângă hotelul Leela și ar fi mâncat toate fructele.

Un Picior primise la naștere numele Sita. Avea pielea deschisă la culoare, ceea ce în general era un atu, dar piciorul șchiop îi scăzuse prețul de măritiș. Părinții ei hinduși acceptaseră singura ofertă pe care o primiseră: un musulman sărac, urât, muncitor, bătrân – „pe jumătate mort, dar cine altcineva să se uite la ea”, după cum spusese cândva mama ei încruntându-se. Soțul improbabil îi schimbase numele în Fatima și din nepotriveala lor ieșiseră trei fete sfrijite. Cea mai bolnăvicioasă fiică se înecase într-o găleată, acasă. Fatima nu păruse să sufere, așa că oamenii începuseră să vorbească. După câteva zile ieșise din nou din coliba ei, dând în continuare ciudat din șolduri și holbându-se la bărbați cu ochii ei cu pete aurii și care priveau drept în față.

În ultima vreme, la Annawadi era prea multă dorință, sau așa i se părea lui Abdul. Pe măsură ce India începea să prospere, vechile idei despre acceptarea vieții impuse de castă sau de divinități se transformau în credința în reinventarea pământească. Locuitorii din Annawadi vorbeau acum frecvent despre o viață mai bună, de parcă norocul ar fi fost un văr ce trebuia să sosească duminică, de parcă viitorul nu ar fi semănat deloc cu trecutul.

Narator

17

Mirchi, fratele lui Abdul, nu avea de gând să sorteze gunoiul. Se gândea să poarte o uniformă apretată și să se ducă la muncă la un hotel de lux. Auzise el de chelneri care toată ziua bagă scobitori în bucăți de brânză sau așază cuțite și furculițe pe mese. Voia ceva curat, de felul acesta.

— Uită-te la mine! se răstise într-o zi la mama lor. O să am o baie cât coliba asta!

Visul lui Raja Kamble, un curățător bolnăvicios de toalete care stătea pe ulița din spatele lui Abdul, era unul de renaștere medicală. O nouă valvă care să-i repare inima și avea să supraviețuiască pentru a-și crește până la capăt copiii. Meena, în vârstă de cincisprezece ani, a cărei colibă era după colț, tânjea după gustul libertății și al aventurii pe care le văzuse în seriale la televizor, în locul unei căsătorii aranjate și al supunerii domestice. Sunil, un gunoier de doisprezece ani care rămăsese mic, voia să mănânce de ajuns ca să poată începe să crească. Asha, o femeie înfiptă care stătea lângă toaleta publică, avea un alt fel de ambiție. Își dorea să fie primul administrator femeie al mahalalei din Annawadi, apoi să meargă, purtată de corupția inexorabilă a orașului, spre clasa de mijloc. Fiica ei adolescentă, Manju, era de părere că propriul ei obiectiv era mai nobil: să devină prima fată absolventă de colegiu din Annawadi.

Cea mai absurdă dintre acești visători era Un Picior. Toată lumea era de aceeași părere. Interesul ei constant era sexul extramarital, însă nu doar ca să-și facă rost de bani de buzunar. Asta vecinii ei ar fi înțeles-o. Dar Un Picior voia să depășească beteșugul după care o porecliseră ceilalți. Voia să fie respectată și socotită atrăgătoare. Cei din Annawadi erau de părere că asemenea dorințe erau nepotrivite pentru o schiloadă.

Ce își dorea Abdul era următorul lucru: o soție, care să nu cunoască cuvinte precum *pește și futangiu de soră*, pe care să n-o deranjeze prea tare mirosul lui; și, în cele din urmă, un cămin undeva, oriunde, numai nu în Annawadi. Ca mai toți cei din mahala și, apropo, din toată lumea, era de părere că visele îi erau pe măsura capacităților.

POLIȚIA ERA în Annawadi, venea prin maidan către casa lui. Trebuia să fie poliția. Niciun locuitor al mahalalei nu vorbea atât de sigur pe el.

Familia lui Abdul îi cunoștea pe mulți dintre polițiștii de la secția locală, suficienți cât să se teamă de toți. Când au aflat că o familie din mahala făcea bani, au început să vină o dată la două zile ca să-i stoarcă o parte. Cel mai rău dintre toți fusese polițistul Pawar, care o brutalizase pe micuța Deepa, o fată fără locuință care vindea flori lângă Hyatt. Dar cei mai mulți dintre ei și-ar fi suflat cu plăcere nasul în ultima lor bucată de pâine.

Abdul se pregătise pentru acest moment când polițiștii treceau pragul familiei lui – pentru țipetele copiilor mici, ale vaselor de inox răscolite. Dar cei doi polițiști erau cât se poate de calmi, chiar prietenoși, în timp ce relatau faptele șocante. Un Picior supraviețuise și lansase o acuzație de pe patul de spital: că Abdul, sora lui mai mare și tatăl lor o bătuseră și îi dăduseră foc.

Mai târziu Abdul avea să-și aducă aminte cum cuvintele polițiștilor pătrundeau prin peretele magaziei cu o încetineală toropitoare. Deci și sora lui, Kehkashan, era acuzată. Pentru asta și-a dorit ca Un Picior să moară. Apoi și-a dorit să nu o fi dorit. Dacă Un Picior murea, familia lui ar fi încurcat-o și mai rău.

Să fii sărac în Annawadi sau în orice mahala din Mumbai însemna să fii vinovat de ceva. Abdul cumpăra uneori bucăți de metal pe care gunoierii le furaseră. Avea

o afacere, așa cum era ea, fără autorizație. Și a locui pur și simplu în Annawadi era ilegal, de vreme ce autoritatea aeroportuară voia ca locuitorii ilegali ca el să dispară de pe terenul ei. Dar nu el și familia lui o arseseră pe Un Picior. Își dăduse singură foc.

Tatăl lui Abdul susținea inocența familiei cu vocea lui gâfâită, venită din plămâni slabi, când polițiștii îl scosese-ră din casă.

— Deci unde e fiul dumneavoastră? întrebasese unul dintre ei când ajunseseră în dreptul ușii magaziei.

Tonul ridicat al polițistului nu era în cazul respectiv o demonstrație de forță. Încerca să se facă auzit deasupra tânguielilor mamei lui Abdul.

Zehrunisa Husain era o fabrică de lacrimi chiar și în zilele bune; era unul dintre principalele moduri de a începe o conversație. Dar acum plânsetele copiilor îl intensificau pe al ei. Dragostea micuților Husaini pentru tatăl lor era mai simplă decât dragostea lui Abdul pentru el și aveau să-și amintească de seara când polițiștii veniseră să-l ia.

Timpul trecea. Tânguielile au slăbit.

— Se întoarce în jumătate de oră, le spunea mama lui copiilor pe o voce înaltă cântătoare, una dintre tonalitățile ei mincinoase.

Lui Abdul i-a venit inima la loc la auzul cuvintelor *se întoarce*. După ce îl arestase pe tatăl lui, poliția păruse să plece din Annawadi.

Abdul nu putea exclude posibilitatea ca polițiștii să se întoarcă să-l caute. Dar, din câte știa despre nivelul de energie al polițiștilor din Annawadi, era mai probabil să o lase baltă până mâine. Asta îi mai dădea trei sau patru ore de întuneric în care să pună la cale o fugă mai consistentă decât evadarea în coliba alăturată.

Narator

20

Nu se simțea *incapabil* să îndrăznească. Una dintre mândriile lui ascunse era că, tot sortând gunoaie, mâinile lui dobândiseră o putere ucigașă – că putea să spargă o cărămidă în două, ca Bruce Lee.

— Păi, să facem rost de o cărămidă, îi răspunsese o fată cu care începuse cândva, neînțelept, această conversație.

Abdul o dăduse la întors. Credința cu cărămida era un lucru pe care voia să-l afișeze, nu să-l testeze.

Fratele lui, Mirchi, cu doi ani mai mic, era mult mai curajos și nu s-ar fi ascuns în magazie. Lui Mirchi îi plăceau filmele de la Bollywood în care tâlhari cu piepturile descoperite săreau pe ferestre înalte și fugeau pe acoperișurile trenurilor în mers în timp ce polițiștii care îi urmăreau trăgeau și nu nimereau. Abdul lua toate pericolele din toate filmele foarte în serios. Încă-și mai amintea seara când mersese cu un băiat la un depozit aflat la mai puțin de doi kilometri, unde rulau filme piratate. Filmul fusese despre un conac cu un monstru în beci – o făptură cu blana portocalie care se hrănea cu carne de om. Când se terminase, trebuise să-i plătească proprietarului douăzeci de rupii ca să-l lase să doarmă pe jos, fiindcă avea picioarele prea țepene de frică pentru a merge acasă.

Oricât de rușine i-ar fi fost când alți băieți îi descopereau caracterul temător, Abdul își spunea că ar fi fost irațional să fie altfel. În timp ce sorta ziare sau cutii de tablă, sarcini care țineau mai mult de pipăit decât de vedere, își studia vecinii. Acest obicei făcea timpul să treacă și pe el să creeze teorii, dintre care una a ajuns să prevaleze asupra celorlalte. I se părea că în Annawadi norocul nu era doar rezultatul a ceea ce făceau oamenii sau a cât de bine făceau acel lucru, ci al accidentelor și al catastrofelor pe care le evitau. O viață decentă însemna trenul care nu te lovise, proprietarul pe care nu-l jigniseși, malaria pe care nu o luaseși. Și dacă îi părea rău că nu era mai deștept, era

de părere că avea o calitate aproape la fel de utilă pentru condițiile în care trăia. Era *chaukanna*, vigilent.

— Ochii mei văd în toate direcțiile, era alt mod de a spune acest lucru.

Credea că putea anticipa calamitățile în timp util pentru a se feri din calea lor. Arderea lui Un Picior fusese prima dată când fusese luat prin surprindere.

CE ORĂ ERA? O vecină pe nume Cynthia era pe maidan și striga:

— De ce poliția nu i-a arestat și restul familiei?

Cynthia era apropiată de Fatima Un Picior și disprețuia familia lui Abdul de când afacerea cu gunoaie a propriei familii eșuase.

— Să mășăluim la secția de poliție, să-i facem pe polițiști să vină să-i ia, li se adresa celorlalți rezidenți.

Din casa lui Abdul nu răzbătea decât tăcerea.

După o vreme, din fericire, Cynthia a tăcut. Nu părea să apară un val de susținere publică pentru marșul de protest, ci doar enervare pentru că Cynthia trezise pe toată lumea. Abdul a simțit cum tensiunea nopții se risipea în sfârșit, până când peste tot în jurul lui au început să zornăie vase de oțel. S-a trezit speriat, nedumerit.

O lumină aurie se prelingea printre crăpăturile dintr-o ușă. Nu ușa depozitului lui. O ușă pe care i-a luat un minut să o localizeze. Cu pantalonii trași pe el, părea să fie pe podeaua colibeii unui tânăr bucătar musulman care locuia peste maidan. Era dimineață. Zgomotele din jurul lui erau locuitorii din Annawadi, din colibele învecinate, care pregăteau micul dejun.

Când și de ce traversase maidanul până la această colibă? Panica îi săpase o gaură în memorie și Abdul nu avea să fie niciodată sigur de ultimele ceasuri ale acestei nopți. Singurul lucru limpede era că în cea mai gravă situație a

vieții lui, într-un moment care cerea curaj și spirit întreprinzător, rămăsese în Annawadi și adormise.

Deodată și-a dat seama ce are de făcut: să o găsească pe mama lui. Se dovedise un fugar de doi bani și avea nevoie să-i spună ea ce să facă.

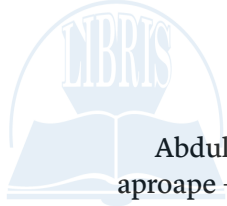
— Du-te repede, a spus Zehrunisa Husain după ce i-a comunicat instrucțiunile. Cât poți tu de repede!

Abdul a înhățat o cămașă curată și a fugit. Peste poieniță, printr-un zigzag de ulițe cu colibe, până la un drum neasfaltat. Gunoaie și bizoni de apă, în partea cu mahalaua. Hotelul Hyatt, din sticlă lucioasă, pe cealaltă parte. El, bâjbâind după nasturii cămășii în timp ce alerga. După două sute de metri a ajuns la magistrala lată care ducea la aeroport, mărginită de grădini în floare, frumuseți ale unui oraș pe care abia dacă-l cunoștea.

Chiar și fluturi: a zburat prin dreptul lor și s-a dus în aeroport. Sosiri, jos. Plecări, sus. A mers pe o a treia variantă, pe lângă un șir lung de garduri albastre cu alb din aluminiu, în spatele cărora bubuiau picamărele, excavau fundațiile unui nou terminal strălucitor. Abdul încercase ocazional să valorifice zona de securitate a perimetrului. Două plăci de aluminiu, șutite și vândute, și un băiat gunoier putea să stea la odihnă un an.

A continuat să se miște, a făcut dreapta brusc în fața unui câmp de taxiuri negre cu galben sclipind în soarele violent al dimineții. Încă o dată dreapta, într-o zonă umbroasă de șosea, cu o creangă plină de frunze aplecată deasupra ei. Încă o dată dreapta și era înăuntrul Secției de Poliție Sahar.

Zehrunisa îl citise pe fiul ei după față: băiatul acesta era prea fricos ca să se ascundă de poliție. Propria ei temere, când se trezise, era că polițiștii aveau să-l bată pe soțul ei, ca pedeapsă pentru fuga lui Abdul. Era datoria fiului cel mare să-l protejeze pe tatăl bolnav.

Abdul avea să-și facă datoria și avea s-o facă aproape – aproape – bucuros. Oamenii vinovați se ascundeau; pentru că era nevinovat, voia ca asta să-i fie scris în frunte. Deci ce altceva să facă decât să se ducă la autoritățile responsabile cu înscrisurile – la lege, la justiție, concepte în care scurta lui istorie nu-i dăduse motive să creadă? Avea să încerce să creadă în ele acum.

Un polițist în uniformă kaki cu epoleți se revărsa în spatele unui birou gri de metal. Văzându-l pe Abdul, s-a ridicat în picioare, surprins. Buzele, sub mustață, îi erau umede și ca de pește, iar Abdul avea să și le amintească mai târziu – felul în care se depărtau un pic înainte să zâmbească.

Narator

partea I

subcetățeni

Toată lumea din Annawadi spune: „a, o să-l fac pe copilul meu doctor, avocat, și el ne va face bogați”. E orgoliu, nimic mai mult. Bărcuța ta o ia spre vest și te lauzi: „Ce navigator grozav sunt!”. Și apoi vântul te împinge spre est.

- Tatăl lui Abdul, Karam Husain

